

ERIN HUNTER

P
ISICILE
RĂZBOINICE

Vremuri întunecate

Libris .RO

ERIN HUNTER

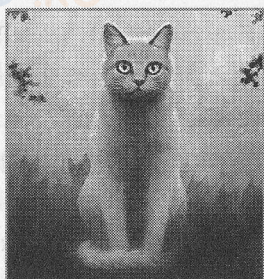
PISICILE RĂZBOINICE

Vremuri întunecate

Cartea a VI-a

Traducere din limba engleză de
Ioana Văcărescu

Galaxia Copiilor

CAPITOLUL 1

Razele albicioase de lumină, trecând printre ramurile golăse ale copacilor, îl învăluiau pe Inimă de Foc, care își purta lidera spre locul de odihnă veșnică. Cu dinții încleștați ferm în ceafa pisicii, a pornit pe același drum pe care o luase haita de câini, ademenită de curajoșii războinici ai Clanului Tunetului spre defileul în care își găsisse sfârșitul. Motanul își simțea tot trupul amorțit, iar mintea îi vuia la gândul că Stea Albastră murise.

Fără lideră, pădurea însăși părea schimbată. Lui Inimă de Foc i se părea chiar mai străină decât în ziua în care se aventurase pentru prima oară în ea, când era încă pui de casă. Nimic nu părea real. Avea impresia că pietrele și copacii se puteau evapora ca o ceață, din clipă în clipă. Totul era învăluit într-o tăcere adâncă, nefirească. Inimă de Foc știa că toată prada fusese speriată și izgonită de hărmălaia haitei de câini, dar suferința îl făcea să simtă că pădurea însăși era înmărmurită și îndurerată de moartea lui Stea Albastră.

Scena de lângă defileu îi apărea permanent în minte. Vedea din nou fălcile pline de bale ale câinelui ce conducea

haita, îi simțea colții ascuțiți înfipti adânc în ceafa lui. Își amintea cum Stea Albastră apăruse brusc, aruncându-se pe câine și făcându-l să cadă, împreună cu ea, în râu. S-a înfiorat din nou, amintindu-și răceala ca de gheață a apei – sărise și el în râu, încercând să-și salveze lidera. Se străduiseră amândoi să iasă din apă, în zadar, până ce le săriseră în ajutor doi războinici din Clanul Râului, Labă de Ceață și Blană de Piatră.

Mai presus de orice, Inimă de Foc își amintea șocul simțit în clipa în care se așezase lângă lideră pe mal, dându-și seama că aceasta își sacrificase ultima viață pentru a-l salva pe el și întregul clan.

În timp ce purta trupul lui Stea Albastră spre casă, cu ajutorul lui Labă de Ceață și al lui Blană de Piatră, motanul se oprea des pentru a adulmeca aerul, în încercarea de a simți mirosul câinilor. Îl trimisese deja pe Dungă Cenușie, prietenul său, să cerceteze teritoriul de o parte și de alta a drumului, ca să se asigure că, în cursa lor disperată spre defileu, niciuna dintre pisicile din Clanul Tunetului nu fusese prinsă de câini. Deocamdată, spre ușurarea lui Inimă de Foc, nu găsiseră nicio urmă îngrijorătoare.

Trecând pe lângă un tufiș de mărăcini, Inimă de Foc a lăsat jos trupul lipsit de viață al liderei sale și a ridicat capul, trăgând adânc în piept aerul, recunoscător că simțea doar mirosul curat al pădurii. O clipă mai târziu, dintr-un pâlcc de ferigi, și-a făcut apariția Dungă Cenușie.

— Totul e în regulă, Inimă de Foc, a dat el raportul. Sunt multe tufișuri rupte, dar atât.

— Bun, a mieunat motanul.

Spera ca toți câinii care nu căzuseră în râu să fi fugit înspăimântați, iar pădurea să aparțină din nou celor patru

Reclanuri de pisici sălbatice. Clanul său avusese parte de trei luni îngrozitoare, devenind pradă pe propriul teritoriu, dar supraviețuise.

— Să ne continuăm drumul. Vreau să mă asigur că tabăra e în siguranță înainte de întoarcerea celor din clan.

El și cei doi războinici din Clanul Râului au ridicat din nou trupul lui Stea Albastră, cărându-l printre copaci. Ajuns în vârful râpei ce ducea la intrarea în tabără, Inimă de Foc s-a oprit. Și-a amintit pentru o clipă dimineța aceea, când el și războinicii săi urmaseră cărarea de iepuri morți pe care o așternuse Stea de Tigru pentru a ademeni câinii spre tabăra Clanului Tunetului. La capătul ei descoperiseră trupul fără viață al blândeii regine Față Dungată. Fusesse măcelărită pentru ca sălbaticii câini să prindă gustul sângelui de pisică. Dar acum părea să domnească din nou liniștea, iar Inimă de Foc nu simțea în aer decât mirosul de pisică.

— Așteptați aici, a mieunat el. Mă duc să arunc o privire în jur.

— Vin cu tine, s-a oferit imediat Dungă Cenușie.

— Nu, a intervenit Blană de Piatră, oprindu-l cu un semn din coadă. Cred că Inimă de Foc trebuie să facă asta singur.

Aruncându-i o privire recunoscătoare secundului din Clanul Râului, Inimă de Foc a început să coboare râpa cu urechile ciulite, gata să audă orice sunet amenințător. Dar în pădure încă domnea tăcerea aceea stranie.

Ieșind din tunelul de orz sălbatic și intrând în luminișul taberei, s-a oprit o clipă, privind precaut în jur. Era posibil ca unul sau chiar mai mulți dintre câini să nu fi

ajuns până la defileu sau ca Stea de Tigru să fi trimis războinici din Clanul Umbrelor pentru a pune stăpânire pe tabără. Însă era liniște. Lui Inimă de Foc i s-a zbârlit blana: era tare ciudat să vadă tabăra goală, însă nu se zărea niciun semn de pericol și nu se simțea mirosul de câine sau cel al Clanului Umbrelor.

Ca să fie sigur că în tabără nu se ascundea niciun pericol, a verificat repede toate vizuinile și cuibul puilor. Amintirile au sosit fără a le invoca el: uluirea pisicilor din clan atunci când le spusese despre haita de câini, groaza de nestăpânit din timpul cursei prin pădure, când alergase cu șeful haitei pe urmele lui. La poalele Pietrei Mari, ascultând adierea blândă a vântului printre ramuri, Inimă de Foc și-a adus aminte de ziua în care Stea de Tigru stătuse acolo, înfruntându-și curajos clanul, în timp ce toate pisicile aflau despre oribila sa trădare. Când fusese trimis în exil, jurase că avea să se răzbune, iar Inimă de Foc era sigur că încercarea mișească de a asmuți câinii asupra lor nu avea să fie ultima lui tentativă de a-și respecta jurământul.

În cele din urmă, Inimă de Foc a trecut cu grijă prin tunelul de ferigi ce ducea spre vizuina lui Blană Fumurie. Privind de la intrare, a văzut ierburile vindecătoare ale pisicii-vraci, așezate ordonat lângă un perete. L-a copleșit o amintire și mai puternică: și-a adus aminte de Frunză Ruginie și de Colț Galben, care fuseseră pisici-vraci în Clanul Tunetului înaintea lui Blană Fumurie. Inimă de Foc ținuse la amândouă, iar durerea provocată de pierderea lor l-a sufocat din nou, sporită de suferința pierderii liderei sale.

„Stea Albastră a murit“, le-a spus el încet spiritelor pisicilor-vraci. „Este deja cu voi, în Clanul Stelelor?“

Respectiv A luat-o înapoi prin tunel și s-a întors în vârful râpei. Dungă Cenușie stătea de pază, în timp ce Labă de Ceață și Blană de Piatră spălau ușor blana lui Stea Albastră.

— Totul e în regulă, i-a anunțat Inimă de Foc. Dungă Cenușie, vreau să mergi chiar acum la Pietrele Însorite. Spune-le pisicilor din clan că Stea Albastră a murit, doar atât. Am să le explic totul când ajung aici. Zi-le doar că sunt în siguranță, să se întoarcă acasă.

Ochii gălbui ai lui Dungă Cenușie s-au luminat.

— Imediat pornesc, Inimă de Foc.

S-a întors pe loc și a zbughit-o la fugă prin pădure, îndreptându-se spre Pietrele Însorite, unde clanul se ascunsesse pentru a nu fi găsit de câinii care urmau drumul croit de Stea de Tigru până la tabără.

Blană de Piatră, așezat lângă trupul lui Stea Albastră, a tors amuzat.

— E destul de clar cui îi este loial Dungă Cenușie, a remarcat el.

— Da, a încuviințat Labă de Ceață. Nicio pisică n-a crezut că avea să rămână în Clanul Râului.

Puii lui Dungă Cenușie fuseseră născuți de o regină din Clanul Râului, iar pentru o vreme tatăl lor mersese după ei, dar inima îi rămăsese la Clanul Tunetului. Forțat să intre în luptă împotriva clanului în care se născuse, el alesese să-i salveze viața lui Inimă de Foc, iar lidera Clanului Râului, Stea de Leopard, îl exclusese din clan. Această condamnare la exil, își spunea Inimă de Foc, îi dăduse libertatea de a se întoarce acolo unde era locul lui.

Făcându-le semn din cap celor doi războinici din Clanul Râului, Inimă de Foc a apucat-o din nou pe Stea

Albastră și toți trei i-au coborât trupul în râpă, până în tabără. În cele din urmă, au depus-o în vizuina ei de sub Piatra Mare, unde avea să rămână până ce clanul își lua rămas-bun de la ea și o îngropa cu toate onorurile pe care le merita o lideră atât de înțeleaptă și de nobilă.

— Vă mulțumesc pentru ajutor, le-a mieunat celor doi războinici din Clanul Râului.

Ezitănd o clipă, pentru că știa foarte bine ce însemna invitația lui, a adăugat:

— Ați vrea cumva să rămâneți și la ceremonia de înmormântare?

— Este o propunere foarte generoasă, i-a răspuns Blană de Piatră, arătându-se uimit că Inimă de Foc invita membri ai unui clan rival la un eveniment atât de intim. Dar avem îndatoriri și față de clanul nostru. Trebuie să ne întoarcem.

— Mulțumesc, Inimă de Foc, a mieunat Labă de Ceață. Înseamnă foarte mult pentru noi. Dar clanul tău ar găsi ciudată prezența noastră. Ei nu știu, nu-i așa, că Stea Albastră a fost mama noastră?

— Nu, doar Dungă Cenușie știe. Dar Stea de Tigru a auzit ce ați vorbit voi și Stea Albastră pe... pe malul râului. Trebuie să fiți pregătiți în caz că va dezvălui secretul la următoarea Adunare.

Blană de Piatră și Labă de Ceață s-au privit pentru o clipă. Apoi Blană de Piatră s-a ridicat în picioare, iar ochii lui albaștri scăpărau sfidători.

— Stea de Tigru n-are decât să spună ce vrea, a mieunat el. Am să dau chiar astăzi vestea pisicilor din Clanul Râului. Nu ne e rușine cu mama noastră. A fost o lideră nobilă... Iar tatăl nostru a fost un mare secund.

— Așa e, a încuviințat Labă de Ceață. Nimeni nu poate contrazice asta, chiar dacă erau din clanuri diferite.

Curajul și hotărârea lor i-au amintit lui Inimă de Foc de mama lor. Renunțase la ei și îi lăsase în grija tatălui lor, Inimă de Stejar, secundul Clanului Râului. Cele două pisici crescuseră crezând că se născuseră în Clanul Râului. Când aflaseră adevărul, o urâseră pe Stea Albastră, însă în dimineața aceea, când ea se stingea încet pe malul râului, o iertaseră. Cu toată durerea pe care o simțea, Inimă de Foc era bucuros și ușurat că lidera reușise să se împace cu puii ei înainte de a pleca la Clanul Stelelor. Dintre tovarășii ei de clan, doar Inimă de Foc știa cât suferise Stea Albastră, văzându-și puii crescând în sânul altui clan.

— Păcat că n-am cunoscut-o mai bine, a mieunat trist Blană de Piatră, ca și cum i-ar fi citit gândurile. Ești norocos că ai crescut în clanul ei și că i-ai fost secund.

— Știu.

Inimă de Foc a privit îndurerat trupul gri-albăstrui nemișcat al pisicii. Stea Albastră zăcea întinsă pe pământul nisipos al luminișului și părea mică, neajutorată; nobilul ei spirit îi părăsise trupul și acum vâna alături de Clanul Stelelor.

— Am putea rămâne singuri cu ea, ca să ne luăm rămas-bun? a întrebat temătoare Labă de Ceață. Doar câteva clipe?

— Bineînțeles, i-a răspuns Inimă de Foc.

A ieșit din vizuina liderei, lăsându-i pe Blană de Piatră și Labă de Ceață să se așeze lângă mama lor și să împărtășească cu ea ritualul spălării, pentru prima și ultima oară.

Trecând pe partea cealaltă a Pietrei Mari, a auzit cum mai multe pisici se apropiau de el, prin tunelul de orz sălbatic.

Grăbindu-se să le iasă în întâmpinare, le-a văzut pe Blană de Zăpadă și Coadă Pestriță pășind precaute în luminis, ezitând o clipă înainte de a îndrăzni să intre înapoi în tabără. Tot cu prudență, erau urmate de Blană de Ferigă și Floare Aurie.

Inima motanului a fost străpunsă de durere, văzând că pisicile se temeau de propria casă; a căutat-o cu privirea pe Furtună de Nisip, pisica pe care o iubea. Voia să se asigure că nu fusese rănită în timp ce-și îndeplinea rolul esențial în planul lor de a ademeni câinii departe de tabără.

Inimă de Foc și-a văzut nepotul, pe Coadă de Nor; războinicul alb o conducea cu grijă pe Chip Pierdut, tânăra pisică ce fusese desfigurată de câini înainte ca aceștia să ajungă la tabără. Apoi și-a făcut apariția Blană Fumurie, schiopătând, cu o legătură de ierburi în bot. În spatele ei veneau grăbiți Labă de Mărăcine și Labă Roșcată, cei mai tineri ucenici, puii lui Stea de Tigru.

În cele din urmă a văzut-o pe Furtună de Nisip, care mergea lângă Blană Albastră, iar puii celei din urmă topăiau fericiți în jurul lor, neavând habar de criza prin care trecuse clanul.

Inimă de Foc a început să toarcă, pornind în fugă spre Furtună de Nisip și lipindu-și botul de blana ei. Luptătoarea i-a lins dragăstoasă urechile, iar când motanul a ridicat privirea, a văzut în ochii ei verzi o strălucire caldă.

— Am fost așa îngrijorată pentru tine, Inimă de Foc, a murmurat ea. Nu-mi venea să cred cât de mari erau câinii ăia! În viața mea n-am mai fost așa de speriată.

— Nici eu, a mărturisit Inimă de Foc. Tot timpul ăsta în care am așteptat m-am temut că te-au prins.

— Să mă prindă?!

Furtună de Nisip s-a îndepărtat de el, iar vârful cozii îi tresălta; Inimă de Foc s-a temut că o jignise, însă apoi i-a văzut sclipirea din ochi.

— Alergam pentru tine și pentru clan, Inimă de Foc. Parcă fugeam cu viteza Clanului Stelelor!

A pășit în mijlocul luminișului și s-a uitat în jur, iar ochii i s-au înceteșat de durere.

— Unde este Stea Albastră? Dungă Cenușie ne-a spus că a murit.

— Da. Am încercat să o salvez, dar lupta cu râul a fost prea mult pentru ea. E la ea în vizuină, a rostit el, ezitând. Îi sunt alături Labă de Ceață și Blană de Piatră.

Furtună de Nisip s-a întors spre el cu blana zburlită de neliniște.

— Sunt pisici din Clanul Râului în tabăra noastră? De ce?

— M-au ajutat să o scot pe Stea Albastră din râu, i-a explicat Inimă de Foc. Și... Și e mama lor.

Furtună de Nisip a înmărmurit și a făcut ochii mari:

— Stea Albastră? Dar cum...

Inimă de Foc a întrerupt-o, lipindu-și nasul de botul ei.

— Îți povestesc mai târziu, i-a promis el. Acum trebuie să mă asigur că pisicile din clan sunt în regulă.

În timp ce ei stăteau de vorbă, celelalte pisici au apărut din tunelul de orz sălbatic și au început să se adune, într-un cerc ezitant, în jurul lor. Motanul i-a zărit pe Labă de Frunză și pe Labă de Cenușă, cei doi ucenici care dăduseră startul cursei nebunești prin care ademeniseră câinii spre defileu.

— Bravo, amândoi ați făcut o treabă grozavă! i-a felicitat Inimă de Foc.

Inimă de Foc a frământat pământul între labe, stinger. Sigur că nu uitase ritualul străvechi de inițiere a noilor lideri de clan, însă nu se gândise că trebuia să aibă loc imediat. Îl amețea viteza cu care se întâmpla totul, luându-l pe sus, asemenea apelor din defileul în care era gata să moară.

O teamă îngrozitoare l-a făcut să înghită imediat, simțind un nod în gât. Niciun lider nu povestea despre acest ritual mistic, așa încât nicio altă pisică, cu excepția pisicilor-vraci, nu știa ce se întâmpla acolo. Inimă de Foc mai fusese la Piatra Lunii și o văzuse pe Stea Albastră împărtășind ritualul spălării cu Clanul Stelelor, în timp ce dormea. Imaginea aceea fusese de-a dreptul emoționantă. Nu-și putea imagina ce avea să se întâmple când se va așeza lângă piatra sacră, împărtășind vise cu străbunii războinici.

Mai mult, știa că Pietrele Înalte, sub care se afla Piatra Lunii, erau la depărtare de o zi de mers, iar ritualul cerea ca el să nu mănânce nimic înainte, nici măcar ierburile întăritoare pe care le puteau primi celelalte pisici care mergeau acolo.

— Clanul Stelelor îți va da putere, a mieunat Blană Fumurie, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

Inimă de Foc a mormăit ceva, exprimându-și acordul. S-a uitat în jur și l-a văzut pe Vifor Alb, aflat pe drum spre vizuina războinicilor, așa că i-a făcut semn să vină până la el.